

ÎNCHEIERE

03 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Sveatoslav Moldovan, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Tudor Bocan,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu răspundere limitată „Olvedo-LC” împotriva lui Tudor Bocan cu privire la încasarea sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Tudor Bocan și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Strășeni din 20 aprilie 2016,

c o n s t a ț ă:

La data de 14 ianuarie 2015, SRL „Olvedo LC” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Tudor Bocan cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la data de 19 iulie 2012 a încheiat cu Tudor Bocan contractul nr. 12, potrivit căruia SRL „Olvedo LC” s-a obligat să repare automobilul pârâtului de model „Fiat Uno” cu nr. de înmatriculare CVD076, iar pârâtul s-a obligat să achite materialele și piesele precum și costul lucrărilor efectuate în sumă totală de 13 110 lei.

Susține că, la data de 04 septembrie 2012, reparația automobilului a fost finalizată și transmis pârâtului în baza actului de predare-primire din 09 martie 2013, semnat de către ambele părți și la care pârâtul nu a avut careva obiecții, însă refuză să-și îndeplinească obligațiile contractuale și să achite datoria în sumă de 13 110 lei, motiv ce a determinat-o să înainteze prezenta cerere de chemare în judecată.

Solicită, încasarea din contul lui Tudor Bocan a datoriei în sumă de 13 110 lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Strășeni din 20 aprilie 2016 a fost admisă acțiunea și încasat din contul lui Tudor Bocan în beneficiul SRL „Olvedo LC” suma de 13 060 lei, cu titlu de datorie și suma de 400 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Prima instanță, admitând cerințele reclamantei a reținut că, probele administrate și anexate la materialele cauzei demonstrează că pârâtul se face vinovat de neonorarea obligațiilor față de reclamant, deoarece potrivit contractului nr. 12 încheiat la data de 19 iulie 2012, pârâtul s-a obligat să achite materialele și piesele necesare cât și costul lucrărilor îndeplinite de către reclamantă la repararea automobilului de model „Fiat Uno” cu număr de înmatriculare CDV 076.

Prima instanță a reținut că, potrivit notei de comandă nr.12 din 19 iulie 2012 și actul de defectare din 19 iulie 2012, costul total al serviciilor prestate de reclamantă au constituit suma de 11800 lei, pentru materialele utilizate reclamanta a suportat cheltuieli în sumă de 1260 lei, iar prin actul de primire-predare din data de 09 martie 2013 și potrivit reclamației din aceeași dată, pârâtul a indicat că la actul de defectare din 19 iulie 2012 pretenții nu are.

Totodată, prima instanță a apreciat critic afirmațiile pârâtului precum că ar fi fost dus în eroare de către reclamant, deoarece nu a semnat actul de primire-predare din data de 09 martie 2013 a automobilului, or, raportul de expertiză nr.223 din data de 19 februarie 2016, demonstrează contrariul.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2016 a fost respins apelul declarat de către Tudor Bocan și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 02 februarie 2017, în termenul prevăzut de lege, Tudor Bocan a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârea primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, nu este de acord cu hotărârile instanțelor inferioare, deoarece circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei nu au fost elucidate pe deplin, au fost încălcate sau aplicate eronat normele de drept material, iar erorile comise au dus la soluționarea greșită a cauzei.

Susține că, atât prima instanță cât și instanța de apel nu au ținut cont de prevederile art. 228 alin.(1) și (2) Cod civil, deoarece comportamentul reclamantei a fost unul dolosiv.

Mai susține că, instanțele ierarhic inferioare nu au luat în considerație că suma pretinsă de către reclamantă este cu mult mai mare decât costul autoturismului, iar actul de defectare din 19 iulie 2012 și nota de comandă nr.12 din 19 iulie 2012 a fost completată ulterior.

La data de 20 martie 2017, Tudor Bocan a declarat recurs suplimentar invocând aceleași solicitări.

Prin referința din 18 aprilie 2017, SRL „Olvedo LC” a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil și menținerea deciziei instanței de apel și hotărârea primei instanțe ca fiind legale și întemeiate.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Tudor Bocan nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Argumentul invocat de către recurenți precum că, instanța de apel a apreciat arbitrar probele, anexate la materialele dosarului, nu poate fi reținut, deoarece la caz, instanța de apel a apreciat probele în corespundere cu exigențele art. 130 din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, argumentul invocat în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanțele ierarhic inferioare, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de

lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Tudor Bocan asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul lui Tudor Bocan ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul lui Tudor Bocan se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Mariana Pitic